

Sygn. akt I PK 207/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko L. Spółce z o.o. w Z.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację L. Spółki z o.o. w Z. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 lutego 2015 r., którym zasądzono od strony pozwanej na rzecz M. B. kwotę 43.114,04 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 378 § 1 w związku z art. 382 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak rozpoznania sprawy, a jedynie analizę i odniesienie się do zarzutów apelacyjnych, oparcie orzeczenia na materiale dowodowym bez uwzględnienia pominiętego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego z naruszeniem reguł postępowania cywilnego oraz przez rażącą wadliwość oceny dowodów polegającą na pominięciu

przy niej istotnych dowodów, bowiem taka ocena pozbawiona jest waloru wszechstronności, o jakim mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono - z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. - naruszeniem przepisów postępowania, mającym istotny wpływ na wynik sprawy z uwagi na bezpodstawne pominięcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przez co doszło do naruszenia art. 382 k.p.c. oraz obrazę art. 378 § 1 k.p.c. przez niewystarczające rozpoznanie zarzutów apelacyjnych, co spowodowało, że orzeczenie nie nadaje się do kontroli kasacyjnej, gdyż nie można wysnuć z uzasadnienia orzeczenia co stanowiło przesłankę oddalenia apelacji i jaki stan faktyczny został przez Sąd drugiej instancji ustalony w toku prowadzonego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący - mimo powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. odnoszący się do potrzeby wykładni przepisów - nie wskazuje na jakiegokolwiek trudności związane z wykładnią art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Wydaje się, że skarżącemu chodzi w istocie o przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574). Inaczej mówiąc, przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., III UK 125/13, LEX 1648642).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie przeprowadza żadnego wyводу jurydycznego dla wykazania, że ewentualne naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanych przepisów postępowania stanowi wprost o wadliwości zaskarżonego wyroku. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Należy więc tylko stwierdzić, że w przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność chodzi nie tylko o naruszenie prawa, ale także o oczywisty wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie sprawy. O tym, jakie znaczenie dla wyniku sprawy ma naruszenie przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r., I UK 371/11, LEX nr 1215127). Ponieważ skarga oparta została wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania, uniemożliwia to ocenę, czy ich obraza w oczywisty sposób stanowi o wadliwości zaskarżonego wyroku.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

I.n